

Slovo k povzbuzení na neděli 8. února 2026, na **5. neděli v liturgickém mezidobí – A**
Biblická čtení: Iz 58,7-10; Ž 146; 1Kor 2,1-5; Mt 5,13-16

Milé sestry, milí bratři,

v evangeliu podle Matouše pokračujeme v naslouchání Ježíšovu Horskému kázání. Po osmi blahoslavenstvích následuje **Kristova výzva být solí země a světlem světa**.

Sůl a světlo jsou dobré a vlastně ničím nenahraditelné věci, svět a člověk je potřebují. **Světlo** – biblicky viděno – je první stvořeninou. **Sůl** – lidsky viděno – je nad zlato.

Sůl má svůj **smysl** vzhledem k **jídlu**, kterému dává **chuť** a **uchovává** je, možná je i trochu **čistí**.

Světlo má **smysl** vzhledem ke světu, který **prosvěcuje**, **osvětluje**, často i **zahřívá** a dává mu zazářit v jeho **tvarech a barvách**, je podmínkou **života**.

Sůl i světlo tak mají svůj krásný úkol vždy vztažený k něčemu **mimo** ně. Mají být **ku prospěchu** světa, do něhož přicházejí a jehož jsou součástí. Mají **chutnat**, **uzdravovat**, **svítit** a **hřát**, dávat vidět světa **kráse** a dovolovat mu růst.

Sůl a světlo jsou v Horském kázání **metaforami** toho, čím by měl být pro okolí **život člověka**, zvláště život **Ježíšových učedníků a učednic**, celku i jednotlivců. Světlem a solí svému okolí by totiž měl být **život lidí**, chce-li být **láskou**:

Život každého jednoho **člověka** je zván k tomu, aby **ochucoval** okolní svět, dával **chuť k životu** ostatním lidem, přispívat **k zachování světa** a vztahů mezi lidmi, měl by svět **prosvěcovat**, prosvětloval a **zahříval**, měl by pomáhat vidět jeho **tvary a barvy**.

Jistě **mnohé** mohou tyto metafory znamenat. **Například** i to, co nám naznačuje a k čemu nás vybízí dnešní **čtení první** z proroka Izaiáše: Lámat chléb hladovému, popřát pohostinství bloudícím ubožákům, oblékat nahé, ukojit žízeň lačných, neutlačovat, neukazovat prstem či nemluvit křivě. I to je **světlo**, i to je **sůl**.

Jsou to krásné **výzvy**, co činit a čeho se vyvarovat, platné nejen ve svých prvních a doslovných významech, ale i v celém **alegorickém rozvinutí**. Vždyť si zkusme představit, **co vše** jen může být obsahem **pohostinství**, kdo všechno jsou **ubožáci**, čím vším může být člověk **nahý**, čeho **lačný**, jaké jsou formy **utlačování**, **křivosti**, **ukazování prstem**. A tak dále.

Pokud by člověk na všechny podobné situace svých bratří a sester aspoň trochu reagoval triádou vyzpívanou následným žalmem – **milosrdenstvím, dobrotou a spravedlností** – měl by naději, že i jeho život se stane světlem, **Božím světlem**, pro něj i **okolí**. A že i **jemu** vyjde **Boží světlo** jako zora a Boží láska zacelí i jeho rány.

Slyšíme vlastně stále opakované výzvy. Jelikož jsou však jedním z biblických vyjádření základního **poslání člověka ve světě**, Božího **pozvání mít svět a lidi rád**, a tak se jim stávat **solí a světlem**, je snad stále dobré si je **připomínat**.

Jako povzbuzení, že snaha druhým lidem **ochutit, osolit** (v tom nejpozitivnějším smyslu) **život**, trochu jej **prosvítit** a zahřát **má smysl** a není málo.

Je dobré je opakovaně slyšet **jako připomenutí**, že **milosrdenství, dobrota a spravedlnost** jsou nejlepšími lidskými vlastnostmi, formami **Boží přítomnosti**. Proto není málo se o ně stále snažit.

A **jako pozvání**, byla-li nám bez našich zásluh dána křesťanská **víra**, abychom k Pánu Bohu skrze Pána Ježíše pokorně přicházeli a snažili se mu ještě pokorněji **otevírat** své nitro, aby Bůh v něm mohl obnovovat svou láskou jeho **salinitu a luciditu**.

Ve čtení druhém svatý Pavel hovoří o svém **hlásání evangelia** v korintské církevní obci, které nespočívalo v lidské výřečnosti nebo moudrosti či jiných dovednostech člověka, ale

bylo mu **vnuknuto**, bylo inspirováno (vdechnuto) Božím Duchem, navzdory jeho neschopnostem. Proto mělo svou legitimitu.

Jak jsme v prvním čtení slyšeli již před dvěma týdny, v **korintské církvi**, významné prvokřesťanské komunitě, došlo po Pavlově odchodu k nemalým **sporům**. Především ve vztahu k různým **učitelům a kazatelům**. Jedni se hlásili k tomu a jiní k jinému, a tak vznikaly různé animozity a neshody.

V dnešním úryvku apoštol ukazuje na jeden z možných **důvodů** takového neblahého stavu, který šel na vrub právě oněm jednotlivým **kazatelům**: Že vlastně **hlásali** především svou **lidskou moudrost**, a ne moudrost Boží vycházející z Kristova kříže. A že do jejich kázání a učení se dostalo příliš mnoho jejich **já**, začalo v nich být příliš mnoho jen lidského.

Necháme-li stranou konkrétní korintskou situaci, dokonce i otázku zvěstování Božího slova a pokusíme-li se vyčíst v Pavlových slovech **obecně platné poselství**, pak by asi nebylo správné udělat jednoduchou **zkratku**, že jakákoli lidská moudrost je špatná, zatímco jakákoli neschopnost je to pravé. To bychom popřeli jiný aspekt Boží přítomnosti a Božího promlouvání, totiž že Bůh k člověku mluví také skrze vše moudré, pravdivé a krásné lidské.

Spíše je užitečné v Pavlových slovech zaslechnout **připomenutí nebezpečí** týkající se všech **dobrych děl**. Že člověk má v sobě **potenciál** i dobré a Boží věci **zastínit**, ba je **znehodnotit**, nebo z nich dokonce učinit příčinu **sváru a rozdělení**. Může se tak stát vždy, když mu půjde **víc o něj samého než o dobro samo**. Když bude jen **on** chtít být tou solí a světlem. Když mu půjde **více** o to, aby **on** byl solí a světlem, **než** aby druhým s ním chutnal život a byl prosvícen laskavostí. Když mu prostě půjde **víc o něj** a jeho naplnění posláním **než o chuť a světlo samotné**, o chuť a světlo pro druhé a pro svět. Nehledě na to, že se nám být solí a světlem stejně moc nedaří...

Jistěže, hlavní, a nakonec jedinou **motivací** k bytí solí a světlem, k milosrdenství, dobrotě a spravedlnosti by měla být **lásky** k lidem vyvěrající **ze zkušenosti lásky Boží**. Nicméně fakt, že právě **absence** těchto vlastností je jedním z „klasických“ argumentů okolního světa **proti** pravdivosti a smysluplnosti **křesťanského** svědectví, by nám **důležitost snahy** o opravdovou lásku k Bohu a lidem měl ještě více **připomenout**. Sůl, která ztratí chuť, se už k ničemu **nehodí**. A světlo není od toho, aby se dalo **pod nádobu**.

Lakota, hamižnost, nepohostinnost, nemilosrdenství, neštědlost, vypočítavost, intrikářství, neupřímnost, pomlouvачnost a všechny druhy sebestředného sobectví byly, jsou a budou světu oprávněně **odporné**. Už od starověku proto bylo pohoršením pro okolní svět, pokud tyto vlastnosti „kvetly“ **i u křesťanů** hlásajících Boží lásku.

Však stačí uvést **namátkou** jen pár nejznámějších **příkladů** z dějin. Například jak intrikářské vraždy na již křesťanském římském dvoře, kterých byl svědkem jako šestiletý pozdější císař **Julián „Odpadlík“**, ho vedly k pozdějšímu odklonu od křesťanství. Nebo jak to byla rozhádanost křesťanů a nevraživost mezi nimi, která mimo jiné vedla **Mohameda** k hledání jiného náboženství. Či jak to byly **ekonomické zájmy mocností** a **řevnivost** jednotlivých **řádů**, které vedly do značné míry k neúspěchu raně **novověkých misí** na Dálném Východě. A tak – bohužel zatím nekonečně – **dále**.

Milé sestry, milí bratři, **zaradujme** se z toho, že máme krásné a smysluplné poslání; **ochucovat**, a ne ztrpčovat život lidem kolem sebe, **prosvěcovat** je, a ne vnášet temnoty. Umějme totéž **přijímat** od svých bratří a sester. A **otevírejte** se Pánu Ježíšovi, Chuti a Světlu světa.